

stadaidh gloc uair-eigin, ach cha teid stad air do bheul-sa. An ainm an àigh seall dhomh-sa an gloc sin.”

Thog e an gloc bho sgeilp an teine, dhìog e fo achlais a sheacaid e, agus ghreas e mach gu tigh an innleachdair. Nuair a chuala Domhnall Aonghais mar a bha an saoghal a’ tachairt ri Murchadh le dìth gloc, thòisich e air le drip, is bha e gu h-aithghearr ri siubhal aige cho math is a bha e aon uair a riamh Ach is luath a shiubhlas latha samhraidh air fear an dà fhichead. Nuair a chuir Domhnall na spògan gu seachd uairean air an uair ùr, is gann gun creideadh Murchadh mar a ruith an latha gun fhios da. Chuir ùpraid nan cearc ‘s a’ mhaduinn an latha bun os cionn air, is an uair a thug Dòmhnall ‘na chuimhne gun robh an soisgeulach a’ cumail coinneimh ‘san tigh-sgoile aig leth-uair an déidh h-ochd, thog e air dhachaidh, an t-uaireadair a’ diogadaich fo a sheacaid.

An uair bheag a thide eile bha Murchadh is Anna ‘nan suidhe ‘san tigh-sgoile a measg a’ choimhthionail mhóir a bha ag éisdeachd an t-soisgeulaich. An ceann sreath, le iomadh sgail air a’ chùbaid, agus bualadh a bhoisean, falas a’ sruthadh sìos aodann, bha am ministear an ìre mhath aig àird a shearmoin—Bithidh fios agad an uair sin, anam lasrichean ifrinn ‘gad imlich, teine sìorruidh ‘gad ghlasadh ‘s ‘gad thachdadh, ‘s cha bhi dol as—tha ‘n ùin a’ ruith—sìorruidheachd romhad—till air t’ ais o shlighe a’ pheacaidh Rinn an searmon drùidheadh mór air Murchadh. ‘S ann ris fhéin a bha am ministear a’ labhairt, mar a bha Anna ‘s a’ mhaduinn a’ toirt a pheacannan is a thoillteanas fa chomhair. Aig deireadh an t-searmoin bha seinn an t-sailm air fonn Kilmarnock mar fhèath an déidh stoirm.

Sgaoil an coimhthional. Chaidh fir is mnathan Baile nam Muileann air ais gu teadhraichean an t-saoghail. Bha cuirm na cloinne air chois an tigh na bainnse. Bha aoibhneas is ceòl an druim a’ bhaile.

Goirid an déidh meadhon-oidhche, bha Murchadh air ais ‘na thigh fhéin an déidh dha cuirm na bainnse a fhrithealadh. Dh’ fhuirich Anna a’ toirt lamh-chuidich an tigh Nèill. Bha na fir a’ tighinn ‘s a’ dol eadar thigh Mhurchaidh is thigh na bainnse, is bha leann is uisge-beatha am pailteas ri òl. Agus ma dh’ fhalbh a’ cheud leth de ‘n latha—mas e dà leth tha air—gun fhios do ar caraid, cha robh sgeul idir aige air an darna leth.

Mar a bha camhanaich na maidne a’ rughadh na h-àirde-an-ear bha neul a’ doilleireachadh mu aogais Mhurchaidh. Cha mhotha bhiodh fios aige, gus an teicheadh na sgàilean, gun robh e cho tràth ag abachadh a dh’ ionnsaigh na criche. Ciamar a bhiodh fios aige air an rud a bha ‘n dàn da, is a bha gus a so falaichte an ceòlraidh is an cridhealas na bainnse? Ach bha an uair ‘ga ruith is na sgàilean a’ dùmhlachadh, agus bu trom leis a nis an iorram ‘s an t-iomradh. Dh’ èalaidh e air éiginn suas an staighre d’a sheòmar. Bha e sgith. Le treòir a chridhe ‘ga fhàgail dh’ fhalbh a chasan uaithe is thuit e air a leabaidh.

Nuair a thill Anna a thigh na bainnse bha a’ ghrian is i fhéin a’ streap fhathast air staighrichean na h-àirde-an-ear. Shaoil leatha gun dèanadh i beagan de dh’ obair an tighe mun deidheadh i a laighe. Le ùpraid na bainnse bha ciosaichean nan cearc a leag an galair fhathast ‘nan laighe air làr an t-sabhail. Phùc i am broinn poca gach